

Aspectele istoriei Turingiei

Julia Reutelhuber

Configurație artistică: Diego Sebastián Crescentino

Traducere:

Mădălina Negrea

Această publicație nu conține nicio expresie de opinie a “Centrului Național de Educație politică Turingia”. Autoarea este responsabilă pentru conținut.

Centrul Național de Educație politică Turingia (LZT)

Strada Regierung nr.73, 99084 Erfurt

www.lzt-thueringen.de

2017

Julia Reutelhuber

Aspectele istoriei Turingiei

Cuprins

1. Landgraviatul Turingia 2. Timpul Reformei 3. Absolutism și Secționism 4. Între restaurație și revoluție 5. Turingia în timpul Republicii de la Weimar 6. Turingia ca district de protecție și apărare 7. Lagăr de concentrare, armament și muncă silnică 8. Divizarea germană 9. Revoluția din 1989 10. Noua întemeiere a landului “Turingia” 11. Weimarul classic 12. Bauhaus Weimar (1919-1925)

LZT

Podul Werra la Creuzburg, construit în 1223, este cel mai vechi pod din piatră naturală al Turingiei.

1. Landgraviatul Turingia

Dinastia merovingiană a atins punctul culminant în 1040. Castelul Wartburg (construit în 1067) a fost simbolul puterii ludovingiene.

În 1131 Luis I. a primit titlul de Landgrav (Earl). Cu acest nou teren-tărâm politic, Turingia a devenit una dintre cele mai influente principate. Era subordonată în mod direct regelui și, prin urmare, avea o putere analogă cu ducatele tradiționale din Bavaria, Saxonia și Swabia. Mai mult, fiii landgravului s-au căsătorit cu casele aristocratice ale elitei europene (în 1221 s-a încheiat căsnicia dintre Luis I și Isabel al Ungariei).

Landgraful Hermann I. a fost un iubit patron al artei. În cadrul guvernului său (1200-1217), curtea din Turingia a fost transformată într-unul dintre cele mai importante centre de viață culturală din Europa. În 1206 cei mai cunoscuți poeți ai timpului s-au întâlnit pentru "Războiul cântăreților", o competiție de trubadori în castelul Wartburg.

După moartea lui Landry, Henry Raspe IV. în 1247 și fără descendenți, dinastia ludovingiană s-a încheiat în Turingia. După războiul de succesiune, landgraviatul a fost împărțit în două teritorii: Hesse și Turingia.

LZT

Memorialul Luther din Erfurt. Martin Luther a trăit între 1501 și 1511 în Erfurt.

2. Timpul Reformei

Prezența lui Martin Luther în Turingia a influențat răspândirea Reformei. În orașe, preoții au predicat din ce în ce mai mult învățăturile lui Luther și au dezvoltat un spectru larg de idei reformiste și propuneri de reformă.

Centrele Reformei au fost: Eisenach, Weimar și Orlamüde. O deosebită importanță culturală este prezența lui Luther la Wartburg între 1521 și 1522. Acolo traduce Biblia în limba germană. Principele Johann din Saxonia recunoaște credința reformată. Conflictele sociale și religioase au condus de asemenea la perturbări în Turingia în 1524. Până în prezent, Thomas Müntzer este cunoscut ca fiind acela care îmbina problemele religioase cu cele sociale. Pe 15 mai 1525, armatele țărănești au fost înfrânte în bătălia de la Frankenhausen de către nobilii aliați.

Abia după sfârșitul războiului țărănesc, a fost înființată biserica de stat Lăchera, iar sistemul bisericesc al lui Luther a fost reformat. În regiunile din Turingia cu excepția Eichsfeld, Reforma a continuat să predomine.

LZT

Castelul Friedenstien, construit în 1643-1654 în Gotha.

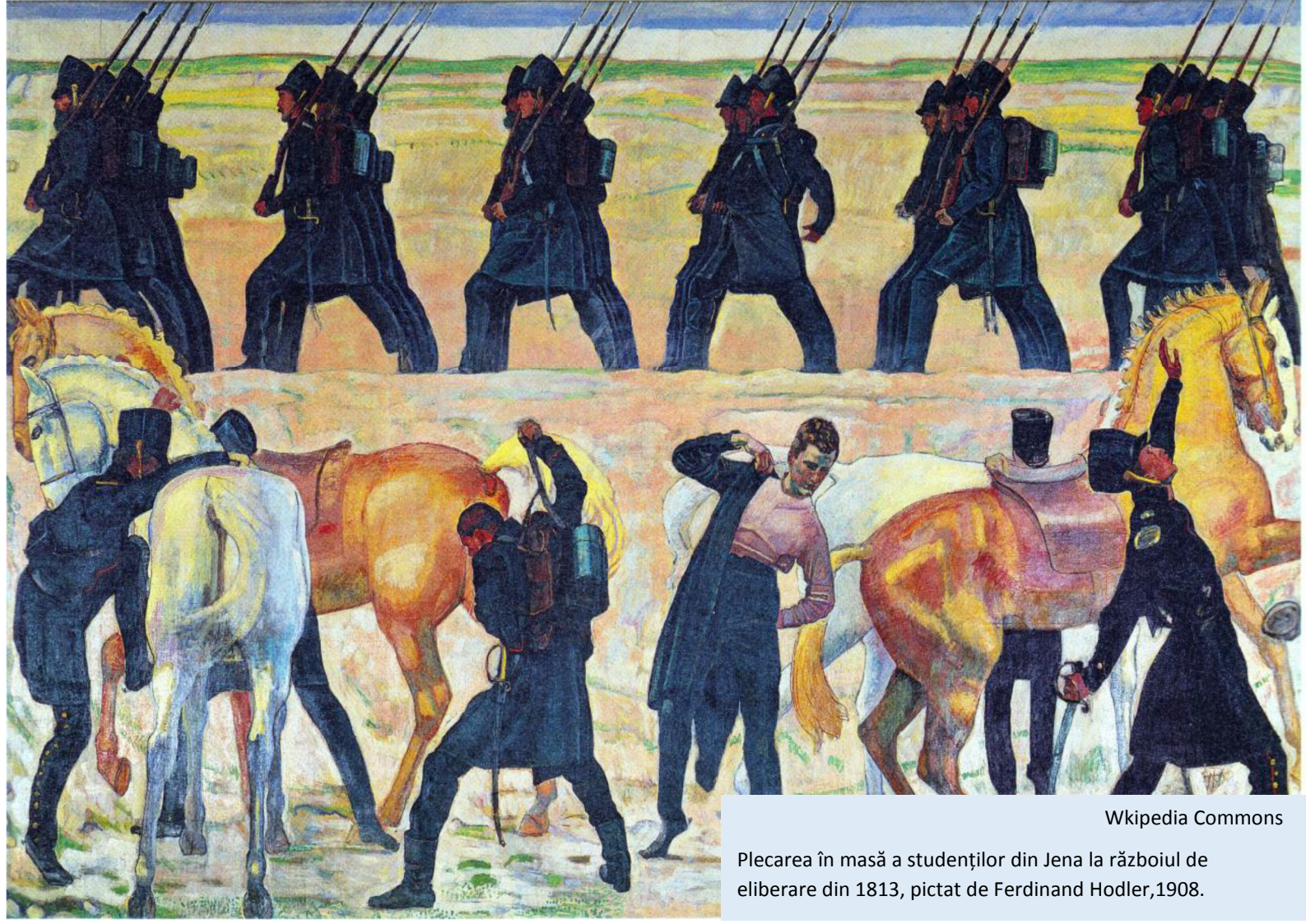
3. Absolutism și Secționalism

În Turingia în secolele XVII-XVIII, mulți conducători s-au orientat spre stilul celor mai importante state europene. Au construit o reședință (de exemplu, Castelul Friedenstein, Gotha), case de vânătoare și de agrement, au creat grădini și parcuri și au promovat artele. Astfel ei și-au subliniat puterea absolutistă.

Lumea contemporană din Turingia era foarte diversă: erau zece ducate, zece domnii, patru județe, proprietatea unui Arhiepiscop și două orașe imperiale. Cea mai importantă era Casa Wettin, care a condus ducatele din Weimar, Gotha și Eisenach. Cu toate acestea, aici s-au format și linii secundare, care, în unele cazuri, au condus la crearea de miniaturi cu autoritate limitată. Conducătorii încearcă să-și facă statul mai puternic printr-o politică eficientă de centralizare. Printre altele, construcția unei birocrății.

O modalitate deosebită o are Ernst Piosul (1601-1675), care era preocupat de "educația adulților și ignoranților" din partea statului. În 1642 a introdus o școală obligatorie pentru copiii cu vârste cuprinse între cinci și doisprezece ani în țările sale.

[Wikipedia Commons](#)

Plecarea în masă a studenților din Jena la războiul de eliberare din 1813, pictat de Ferdinand Hodler, 1908.

4. Intre restaurație și revoluție

După războaiele de eliberare împotriva lui Napoleon, mișcarea liberală națională a găsit în Turingia un climat favorabil.

În 1815 s-a format Fraternitatea în Jena, careia i-au urmat Fraternitățile din toată Germania. Marele Ducat al Saxoniei-Weimar a primit o Constituție în 1816 și astfel a devenit una dintre primele monarhii constituționale din Germania.

Destul de cunoscut este astăzi sărbătoarea de la Wartburg din 1817, care a condus la următoarea politizare a studenților. Ei au cerut eliminarea seccionalismului și întregirea Imperiului German sub conducerea unui monarh constituțional. Dacă aspirațiile liberale, naționale și democratice au fost suprimate în 1819, nemulțumirile sociale și politice au condus la protestele revoluționare din Turingia.

Odată cu prăbușirea revoluției din 1849, peisajele revoluționare din Turingia au fost, de asemenea, dizolvate. În ciuda următoarei restaurări în Germania, climatul politic din Turingia a rămas relativ tolerant.

LZT

Sediul Parlamentului turingian din Republica Weimar, astăzi
Universitatea de Muzică Franz Liszt.

5. Turingia în timpul Republicii de la Weimar

Ca urmare a revoluției din noiembrie 1918, toți monarhii au trebuit să abdice în Germania. În Turingia au fost alese Parlamente naționale, care, după secesiunea Coburg-Bavaria la decizia națională, au dus la o fuziune "mică turingiană". După alegerile parlamentare din Adunarea Națională Germană, Parlamentul s-a întâlnit la Weimar. Aici a fost adoptată Constituția: statul democratic rezultat a fost numit Republica de la Weimar.

La începutul Republicii, condițiile haotice predomină prin încercări de răsturnare. Lovitura de stat a lui Kapp-Lüttwitz (1920) a transformat Turingia într-o regiune de dispute puternice.

La 1 mai 1920 a fost fondat statul liber Turingia din cele șapte state individuale: Weimar, Gotha, Altenburg, Meiningen, Rudolstadt, Sondershausen și Reuss. Weimar a devenit capitala statului.

Orașul Erfurt și alte zone, cum ar fi Eichsfeld, care a rămas încă prusac nu aparțineau Turingiei.

În Parlamentul turingian a existat o formare marcată de tabere care favoriza partidele radicale. Turingia a devenit o societate timpurie a socialismului național.

LZT

Forumul districtului în Weimar, construit din 1937.

6. Turingia ca district de protecție și apărare

Încă din 1926, Tineretul Hitler (HJ) a fost fondat în cel de-al doilea partid nazist al Partidului Național Socialist al Muncitorilor Germani (NSDAP) din Weimar.

În Turingia, NSDAP a ajuns în Guvern în 1930/31 condus de Wilhelm Frick ca Ministru de Interne și Ministru al Educației - primul din Republica Weimar. El a dorit să prezinte Turingia drept model în "al Treilea Reich".

Weimar a fost extins în stilul pompos al Social Naționalismului de către Districtul ca putere central, la lagărul de concentrare Buchenwald deasupra lui Weimar. Ca și "Plenipotențiarul pentru ocuparea forței de muncă" (1942), Sauckel a avut acces nelimitat la muncitorii forțați din toată Europa. În 1944 i-au fost date și puterile unui super-președinte al regiunii Erfurt. Din cauza crimelor comise împotriva umanității, Sauckel a fost condamnat la moarte în procesul de la Nürnberg împotriva principalilor criminali de război din 1946.

LZT

Poarta principalului lagăr KZ-Buchenwald(1937-45).

7. Lagăr de concentrare, armament și muncă silnică

Sauckel a reușit, de asemenea, să creeze un imperiu industrial (Wilhelm-Fundația Gustloff), care a explodat prin reînarmare.

Tabăra de concentrare de la Buchenwald, construită în 1937, a aparținut celor trei tabere mari din Reich. În această "tabără de lucru" peste 56.000 de persoane au fost ucise în condiții inumane de muncă și pedepse. Acest lucru a durat până la eliberarea de către a treia armată americană. Pe lângă lagărul de concentrare principal, au existat tabere de concentrare subterane în mai multe locații. Unul de o importanță deosebită a fost Mittelbau-Dora, situat aproape de orașul Nordhausen. Ultima tabără de concentrare a fost dedicată producerii de rachete. A reprezentat cea mai mare fabrică de arme subterane a celui de-al doilea război mondial.

În timpul războiului, Fritz Sauckel a încercat să mute alte industrii ale armamentului spre Turingia. Acolo el forțase muncitori din toată Europa. În 1942, de exemplu, a lăsat 2,7 milioane în acțiunea "Sauckel". Oameni, mai ales din Europa de Est au fost îmbarcați spre Germania. Forța de muncă a muncitorilor forțați a fost exploataată în condiții teribile de viață și de muncă.

NATIONAL-THEATER, WEIMAR.

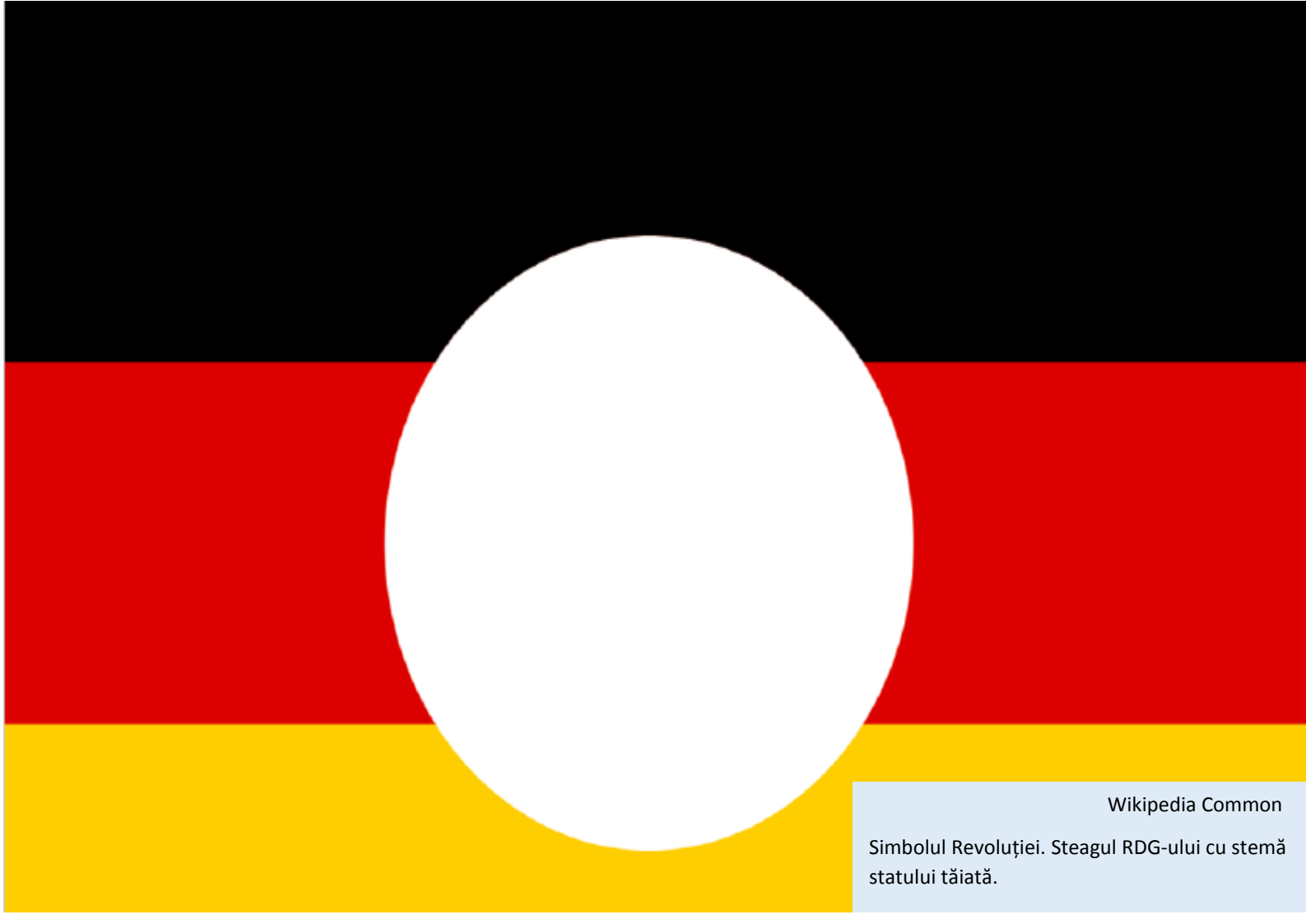
ZWANZIG MARK

WER BANKNOTEN NACHMACHT ODER VERFÄLSCHT ODER NACHGEMACHTE ODER VERFÄLSCHTE SICH VERSCHAFFT UND IN VERKEHR BRINGT, WIRD BESTRAFT

8. Divizarea germană

După cel de-al doilea Război Mondial, Turingia aparținea zonei de ocupație sovietică; în 1949 a apărut RDG. Ca urmare a Războiului Rece dintre SUA și Uniunea Sovietică, Germania a fost împărțită. Frontiera internă germană s-a întins pe o lungime de 1393 km în mijlocul Germaniei. Între anii 1945 și 1961 mai mult de trei milioane de oameni au fugit din zona ocupației sovietice RDG în RFG.

Partidul de guvernământ al RDG, SED, nu și-a schimbat politica, care a determinat oamenii să fugă, însă a permis construirea unei granițe impermeabile a lumii. Doar așa putea stabili RDG. Turingia avea 763 km de graniță cu statele federale Bavaria, Hesse și Saxonia Inferioară. Sute de oameni au murit la încercarea de a părăsi GDR-ul. După deschiderea frontierei, la 9 noiembrie 1989, mii de oameni din Est invadează Vestul.

Wikipedia Common

Simbolul Revoluției. Steagul RDG-ului cu stemă statului tăiată.

9. Revoluția din 1989

Turingia nu a fost unul dintre cele mai spectaculoase centre ale revoluției pașnice. Rezultatele false ale alegerilor municipale din 7 mai au stârnit proteste. Mișcările cetățenilor sub protecția Bisericii au fost actorii principali ai revoluției pașnice timpurii.

Din ce în ce mai mulți oameni participă la rugăciunile de pace săptămânale din multe orașe și municipalități din Turingia. Și în Turingia au ieșit demo-urile de toamnă. Unele dintre cele mai importante au fost: Arnstadt pe 7 octombrie, Jena pe 23 octombrie, Nordhausen pe 27 octombrie și Erfurt la 3 noiembrie. După căderea "Zidului", Turingia a devenit stat-graniță spre Vest și a jucat un rol special, pentru că a devenit locul întâlnirii poporului ambelor Statele germane.

LZT
Noua cameră plenară (din 2003) a Parlamentului
turingian în Erfurt.

10. Noua întemeiere a landului "Turingia"

La 3 octombrie 1990, Turingia a fost constituit ca stat din cele trei foste districte ale RDG: Erfurt, Gera și Suhl, unde și cercurile Schmölln, Altenburg și Artern vin în Turingia.

În același an, au avut loc primele alegeri de stat. Primul Parlament turingian a fost deschis la 25 octombrie 1990 numit Teatrul Național German în Weimar. În 1991, Erfurt a devenit sediul Parlamentului turingian și capitala landului. Alături de culorile tradiționale, stema echipată cu Leul Ludovican a reînviat tradiția landgraviată din Turingia.

O altă legătură cu istoria este desemnarea țării drept "stat liber al Turingiei" țara a fost deja menționată în Republica Weimar.

În 1993, a fost adoptată solemn constituția Statului liber Turingia la castelul Wartburg.

LZT
Teatrul din Meiningen, construit în 1909.

11. Weimarul classic

Peisajul cultural al Turingiei este încă caracterizat de "Weimarul Classic" (1775-1832). Ducesa Anna Amalia și Domnia fiului ei, Carl August (1775-1828), au adus numeroși scriitori și artiști la Weimar.

Johann Wolfgang Goethe a petrecut cea mai mare parte a vieții sale în Weimar și a scris multe dintre lucrările sale acolo. Dar, de asemenea, Friedrich Schiller, Christoph Martin Wieland, Johann Gottfried Herder și alții au modelat clasicul Weimar. În paralel cu aceasta, Jena a format un centru de filosofie idealistă (Fichte, Schelling) și Romantismul timpuriu (Schlegel, Tieck, Brentano, Novalis).

Compozitorul Franz Liszt a lucrat în multe orașe din Turingia (de exemplu, Eisenach, Sondershausen, Erfurt). În Weimar el a fondat prima școală orchestrală din Germania în 1872.

"Ducele de teatru" Georg II (1866-1914) din Meiningen a câștigat o semnificație europeană prin lucrările sale: spectacolele de teatru și ca fondator al teatrului modern.

Diego Sebastián Crescentino
Casa-model „Am Horn“, Weimar – construită pentru
prima expoziție Bauhaus din 1923.

12. Bauhaus Weimar (1919-1925)

După căderea Imperiului, a existat un nou început și în domeniul artistic. Scopul era să alinieze arta în societatea industrială modernă, unde funcționalitatea obiectului era în prim-plan. În 1919, Walter Gropius, a trecut la conducerea celor două Institute existente a nou-fondatului "Staatliches Bauhaus in Weimar". Așa cum se stipulează în manifestul Bauhaus, în Weimar, principiile estetice și artizanale ale noii ere au fost transmise.

Gropius a convocat avangarda artei europene la Weimar pentru a afișa Bauhaus. Printre altele, au participat Wassily Kandinsky (1866-1944) și Paul Klee (1879-1940). De la crearea sa, Bauhaus a fost expus presiunii critice din partea cercurilor conservatoare.

În conflictele politice agravante din Parlamentul de stat, Bauhaus a devenit un joc diferit. După o lungă dispută, Bauhaus s-a mutat la Dessau în 1925.

Diego Sebastián Crescentino

Universitatea Bauhaus din Weimar

